రైలుపట్టాల వెంబడి ఊరికి దూరంగా పరుగెత్తి చుట్టూ కలయచూశాడు జగపతి. పొలాలు, ఆ పొలాల మధ్యలోంచి పోతున్న రైలుపట్టాలు తప్ప మరేమీ కనిపించలేదు. దూరంగా ఎక్కడో పొలంలో పనిచేస్తున్న వారు తప్ప, నరసంచారం ఆ దరిదాపుల్లో లేదు. చుట్టూ మరొకసారి చూసి జేబులో చెయ్యిపెట్టి పర్సు తీశాడు. అందులోని కొత్త పదిరూపాయల నోట్లు లెక్క పెట్టాడు. ఇరవై పదిరూపాయల నోట్లున్నాయి. అతను నవ్వుకున్నాడు. అతిసునాయాసంగా రెండు వందలు సంపాదించాడు. ఎంత అదృష్టవంతుడు తను! ఎవరిదో ఆ పర్సు! ఆ డబ్బు పోగొట్టుకున్న నిర్భాగ్యుడిమీద ఒక్క నిముషం జాలి వేసింది. ఆ దొంగహృదయంలో పాప పుణ్యాలమీద సంఘర్షణ జరిగింది.

తనెలా దొంగయ్యాడు? అతని హృదయ మేఘానికి గతాల అనుభూతుల చల్లని గాలులు తగిలినయి. కళ్లు చెమర్చినయి. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా మనసులో భద్రంగా దాచుకున్నాడు తన కథని. ఇవ్వాళ యెందుకో మనస్సు గోడలు బద్దలుకొట్టి తనశాంతి పాడు చేస్తున్నది. స్కూలుఫైనలుదాకా చదివాడు తను. కాని విధి ఎదురు తిరిగింది. తప్పాడు. అదే పాసయివుంటే దొంగయ్యేవాడా? పరువుగా ఎక్కడో నాలుగురాళ్లు తెచ్చుకుని బ్రతికేవాడు. కాని ఈనాడు? పేరుమోసిన జేబుదొంగ. ప్రతి పోలీసుకన్నూ తనమీదనే.

తను ఒంటరిగాడు. తల్లి చిన్నప్పుడే పోయింది. తండ్రి తాగుడుతో హతమై పోయాడు. ఉన్నది ఒకే ఒక చెల్లెలు. అతని కనులలో పార్వతి మెదిలింది. పద్నాలుగేళ్ల నాటి సంఘటన చెరగని ముద్ర వేసింది. పార్వతికోసం తను బ్రతికాడు. తనకు లేక పోయినా అదితింటే చాలని అనుకునేవాడు. దాని అమాయికమైన ముఖం చూసి బాధ పడేవాడు. దాన్ని తన హృదయంమీద నడిపించాడు.

తనకి చిన్నప్పటినుంచి పార్వతీదేవి అంటే ఇష్టం. చెల్లెలికి ఆ పేరే పెట్టాడు. కష్టసుఖాలు తెలియనిపార్వతి ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఉండేది. ఆ నవ్వే అతని హృదయంలో జాలిని మేల్కొలిపేది. వచ్చీ రాని మాటలతో తనని చుట్టేసుకు తిరిగేది.

మిల్లులో పనిచేసి నెల తిరిగేసరికి నలభై రూపాయలు తెచ్చేవాడు. దానితో నెల గడిపేవాడు.

పార్వతి పెద్దదయింది. అది పదహారు వసంతాలు చూసింది. దానికున్న అభిమానం ఎవరికీ ఉండదేమో? మేనమామని ఒప్పించి దాని వివాహం నిశ్చయం చేశాడు. బావ తన మెడలో మాంగల్యం కడుతుంటే పార్వతి హృదయంలో ఏ పూవులు పూశాయో తన కర్థం కాలేదు గాని, అది తనని వదిలి వెళ్ళి పోతుందని భోరున ఏడ్చాడు. అంతఏడుపును దాని సుఖాన్ని తలుచుకుని హృదయంలోకి నెట్టివేశాడు. అది వ్రాసే ప్రతి ఉత్తరాన్నీ చదవబోయే ముందు దాని తియ్యని కల్లలను గురించి వ్రాస్తుం దనుకునేవాడు. కాని ఆనందబాష్పాలకి బదులు కన్నీరు నింపేది ఆ ఉత్తరం. ఆమె తనకి వ్రాసిన ప్రతి ఉత్తరం లోనూ బాధతో విలపిస్తున్న హృదయానికి శాంతి కోరేది. శాంతి నివ్వాలంటే నాలుగు వేలు కావాలి. ఎలా ఇవ్వగలడు?

కట్నం ఇవ్వలేదనే నెపంతో దాన్ని ఇంట్లోంచి వెళ్ళగొట్టారు. అభిమానవతి పార్వతి అన్నకు ముఖం చూపించలేక ఊరుబయట చెరువులోదూకి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఆనాటినుంచి తనహృదయం కరుడుకట్టుకు పోయింది. ముందు చనిపోదామనుకున్నాడు. కాని తనచెల్లెల్నిలా ఏడిపించిన లోకాన్ని ఏడిపించిగాని తను చావలేడు. చావకూడదు! దురదృష్టం. పార్వతి మృతి తరువాత కూడబెట్టాడు నాలుగువేలు.

పర్సు పారెయ్యబోయి ఆగిపోయాడు. ఆ నిర్భాగ్యుడిపేరు తెలుసుకోవాలని పించింది. పర్సులో చెయ్యిపెట్టి వెతికాడు. ఒకకాగితంమీద అతని అడ్రసు, మరో చిన్నకవరులో నాలుగైదు టైపు చేసిన కాగితాలున్నాయి. ఆ కాగితాలుతీసి చదివాడు. అతను కంగారు పడ్డాడు.

"అరెరె, నేనెంత పొరపాటు చేశాను? ఈ కాగితాలు చాలా ముఖ్యమైనవి. ఎవడో పాపం? ఉద్యోగం కూడా పోతుంది? ఎలా?"

అతను బాధపడ్డాడు. అడ్రసు చూశాడు.

"అతని ఉద్యోగం నామూలకంగా ఎందుకు పోవాలి? అతని కాగితాలు అతనికి అప్పచెబుతాను." అనుకున్నాడు. కాని ఎలా చెప్పగలడు? లోకం తనకి 'దొంగ' అనే యావని కనువేసింది.

"ఉమాపతిది విజయవాడే. దగ్గిరే. రాత్రికి వెళ్లి అతను చూడకుండా వారింట్లో పడేసి వస్తాను." అనుకున్నాడు. కదలికలేని అక్షరాలు అతనిలో జాలిని, ఆవేదనని సృష్టించినయి. కరుడుకట్టినహృదయం మెల్లగా కరిగింది.

అతను పర్సులో కాగితాలు పెట్టేసి, పర్సుని జేబులో పెట్టుకుని బయలుదేరాడు. దారిలో అతని కనిపించింది.

"లోపల మనస్సుకీ, ఆత్మకీ సంఘర్షణ ప్రారంభమైంది.

"బావగారు చేసినపనికి లోకుల నేడిపించటం న్యాయమా?" మనస్సు తీవ్రంగా వాదించి అంది.

"ఆఁ! న్యాయమే. అయినా ఈలోకంలో న్యాయాన్యాయా లెవరికి కావాలి? ఇది కలికాలం. న్యాయమే ఉంటే నీవివ్వలేని కట్నానికి నీచెల్లెల్ని బాధపెట్టటంసబబా?"

అతను ఒక్కక్షణం ఆలోచనలోపడ్డాడు.

"వెళ్ళకు. ఆ ఉమాపతి ఎలాపోతే నీకేం

దుకు?" అంది మరోసారి హెచ్చరిస్తూ మనసు.

కాని మనసు చేసిన ఈ హెచ్చరికను అతను లక్ష్యం చెయ్యలేదు. అతనిమీద జాలి స్రవంతిలా హృదయంలో పొంగి, పొర్లి, నరనరాల్లో ప్రవహించసాగింది.

అతని మనస్సు చివరిప్రయత్నం చేస్తూ వెనక్కిలాగింది. కాని ఉత్కంఠ ముందుకు లాగింది. అతనెవరో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం మనస్సుని నిముష నిముషానికి బలహీనురాల్ని చేసింది. మనస్సు ఇంక పోరాడలేక "నే పోతున్నా బాబు. నీతో పోట్లాడి నే నెక్కడ గెలవగలను?" అని కోపంతో చీకటిగదిలో శయ్య నలంకరించిన భార్యలా మూతి బిగించుకుంది.

మానవుడు దేవుడవుతాడా? మానవునిలో శాంతి, భక్తి, అహింస, త్యాగం మితిమీరి నప్పుడు మానవుడే దేవుడౌతాడు. అతన్ని అనుసరించి జగత్తు నడుస్తుంది. కాని వీటన్నిటినీ హృదయంలో చేర్చాలంటే సామాన్యమా? ఎంత సాధన కావాలి?

అతని ముఖం జేవురించింది. అతను పంజరంలోని చిలుకలా విలవిల కొట్టుకున్నాడు. ఊళ్ళోకి పోవటానికి త్వరత్వరగా అడుగులు వేయసాగాడు.

2

అతను విజయవాడ చేరుకున్నాడు. సన్నగా వర్షం జల్లు పడుతున్నది. విజయవాడ స్టేషనంతా ప్రయాణికులతో నిండి పోయింది. ఇంతమందిని మోసుకొచ్చాను గదా అన్న ధీమాతో సంతోషించిన ఇంజను వెర్రి కేక పెట్టింది. ఉసూరుమని నిట్టూరుస్తూ నీరు నింపుకోటానికి వెళ్ళిపోయింది.

అతను ప్రయాణికులను త్రోసుకుంటూ స్టేషన్ బయటకొచ్చాడు. ఆ సమయంలో కొన్ని వందలజేబులు అతని కళ్ళల్లో పడ్డాయి. కాని బలవంతాన నిగ్రహించుకున్నాడు.

అతని మనస్సు ఆందోళనతో నిండి పోయింది. తనవారికి జబ్బు చేసిందని టెలిగ్రాం వస్తే దారిపొడుగునా ఎటువంటి ఆలోచనలతో మనస్సు కంపిస్తుందో అటువంటి ఆలోచనలతో అతని మనస్సు కంపించింది.

అతను విచిత్రంగా నవ్వుకున్నాడు. ఒక దొంగ, ఒక మోసగాడు ఇలా అర్ధరాత్రి పిచ్చివాడిలా పోవటమేమిటి? కాని దానికి సమాధానం అతను చెప్పలేడు.

అడ్రసు ప్రకారం గవర్నరుపేట వైపు త్వరత్వరగా నడువసాగాడు. ఆ వీధిలో లైట్లు పోయినయి. చీకటి నల్లగా దట్టంగా వుంది. టార్చిలైటు తీసి వెలిగించి నెమ్మదిగా నడుస్తున్నాడు.

మరో రెండడుగులు వేసేసరికి ఉమాపతి ఇల్లు కనిపించింది. ఈ ఒకవ్యక్తి ఆత్మతప్ప మిగిలిన అందరి ఆత్మలు నిద్రాదేవి ఒడిలో సేద తీర్చుకుంటున్నాయి.

లోపల నుంచి లాంతర్ల వెలుగు గ్రుడ్డిగా కిటికీలోంచి వచ్చిపడుతున్నది. అది చిన్న డాబా. వాకిట్లో నాలుగైదు బంతి మొక్కలు ఆ వెలుగులో మెరుస్తున్నాయి. అతను చుట్టూ చూశాడు. ఇతని హృదయంలో తప్ప మిగతా అందరి ఇళ్ళల్లోనూ దీపాలు ఆరిపోయినయి. నెమ్మదిగా ప్రహరీ

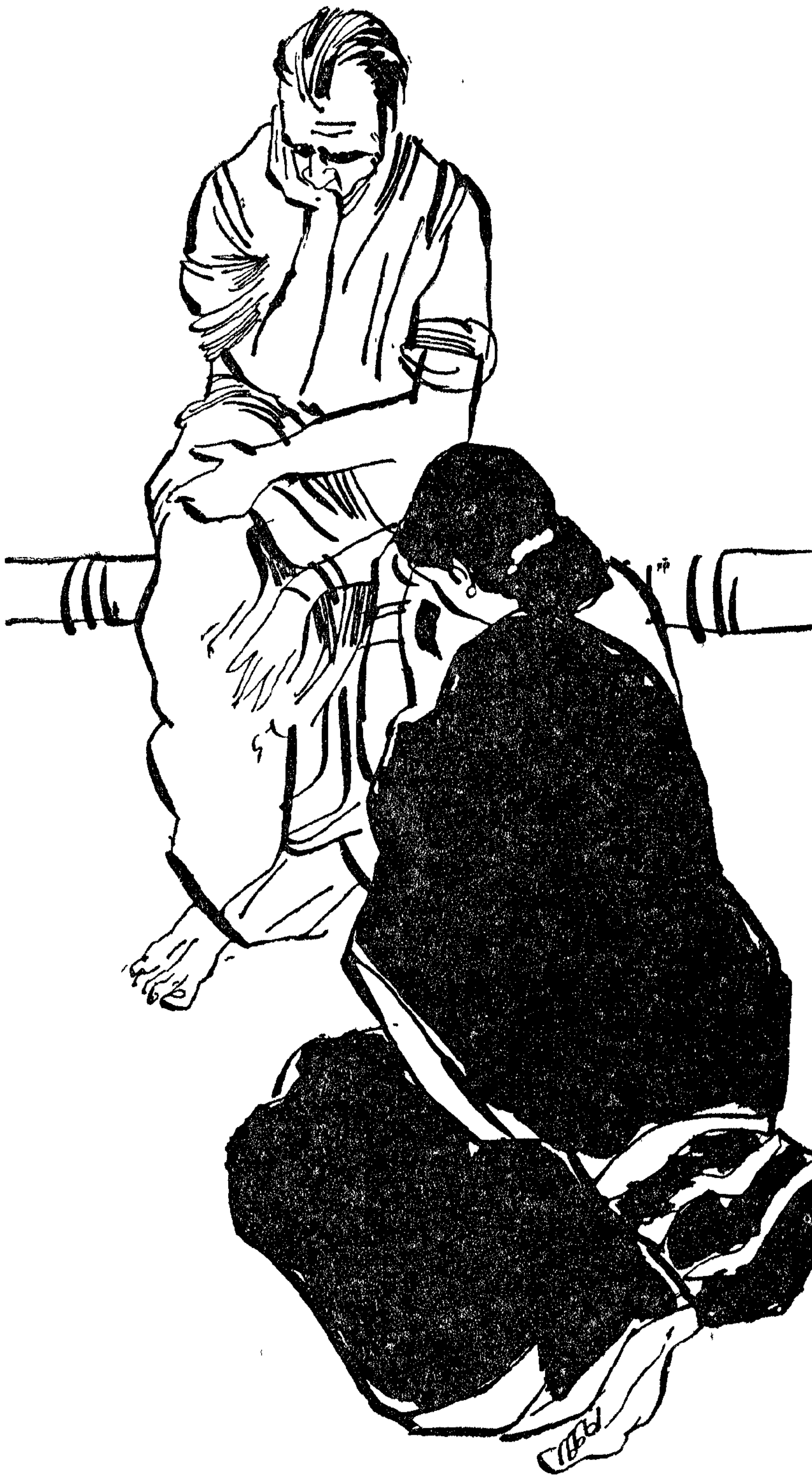

గోడను మునివేళ్ళమీద దూకాడు. అతను దొంగలా చుట్టూ చూసి గది కిటికీని సమీపించాడు. అతనిరక్తం గడ్డకట్టింది. కిటికీ పక్కగా నిల్చుని లోపలికి తొంగిచూశాడు.

ఆ క్షణంలో అతను చూసిన దృశ్యం అతన్ని వివశుడ్ని చేసింది. చిన్నపిల్లవాడ్ని జోకొడుతూ మంచంమీద కూర్చున్నాడు ఉమాపతి. ఆ మంచంమీదే కూర్చుంది ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళ స్త్రీ.

బెడ్ లైటు నల్లనిపొగను విశాల ప్రపంచంలోకి వదులుతూ వెలుగుతున్నది. దాని వెలుగు వారి ముఖాలమీద కష్టసుఖాల్లా పడుతున్నది. వారి ముఖాలు అస్పష్టంగా కనిస్తున్నాయి అతనికి. వారి ముఖాల్లో ఆందోళన, విచారము ప్రతిబింబిస్తూ ఉంది.

అతను శ్రద్ధగా వారిమాటలు వినసాగాడు. వారి మాటలు వింటున్నకొద్దీ అతని రక్తం నూటఅయిదు డిగ్రీల జ్వరంతో వున్న రోగి రక్తంలా పరుగెత్తసాగింది. అతని హృదయం దడదడ కొట్టుకుంటున్నది. ప్రకృతి మాత నల్లనిచీకట్లో ఆ దుఃఖిత హృదయాల్ని అర్థంచేసుకో ప్రయత్నించటానికి ఉపక్రమించాడు.

"శేషు, పడుకున్నాడా?" అంది ఆమె.

"ఆఁ! ఇప్పుడే పడుకున్నాడు" అన్నాడు ఉమాపతి. ఆమె కనుకొలకులలో కన్నీటిబొట్టు నిలిచింది. ఆమె అంధకారమయంగా చేసుకుంది ముఖాన్ని. ఆమె అధరాలు కంపిస్తున్నాయి. ఆమె గొంతు వణుకుతూంది.

"ఎక్కడన్నా దొరికిందా?"

అతను బాధగా నిట్టూరుస్తూ "లేదు. ఎక్కడా దొరకలేదు. నూరు రూపాయల జీతగాడికి ఎవరిస్తారు. అప్పు?" అన్నాడు మరింత జోరుగా జోకొడుతూ.

అతను దీనంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

ఆమె భయంగా "ఎలా అయితే ఇప్పుడు? అంది. ఆమె గొంతు లోతుగా వున్న నూతిలోంచి వచ్చినట్లు ఉంది.

అతను మరింత భయపడుతూ,"ఏంచేద్దాం? నాకూ ఏమీ తోచటంలేదు." అన్నాడు.

ఆమె వణుకుతూ "మీరు ఈపని చెయ్యకుండా ఉండాల్సింది." అంది.

అతను జాలిగా "మరేం చెయ్యను సుగుణా? ఆడపిల్లను ఇంకా ఎంతకాలం ఇంట్లో ఉంచుకుంటాం?" అన్నాడు.

ఆమె నిట్టూర్చింది.

అతను ఇంకా వ్యథపడుతూ అన్నాడు.

"నువ్వే చెప్పు సుగుణా? నలుగురికీ సమాధానం చెప్పలేక మన ప్రాణాలు విసిగిపోయినయి. సాటివారు హాయిగా కాపురంచేసుకుంటుంటే, అది అలా ఆశలు ఆర్పుకుని కూర్చుంటే...ఎలా చూస్తూ వూరుకోను? అందుకే ధైర్యంచేసి ఆఫీసు డబ్బు తీశాను."

అతను ఆపుకోలేకపోయాడు దుఃఖాన్ని.

దేవుడైన మానవుడు

ఆమె జాలిగా ఉమాపతి బుజంమీద చెయ్యివేసి అంది.

"ఎక్కడన్నా మళ్లీ ప్రయత్నం చేయండి. లేకపోతే చాలా బాధపడతాము. పరువుగా బ్రతుకుతున్నాం. అది కాస్తా ఊడ్చిపెట్టుకుపోతుంది. నలుగురిలో నవ్వులపాలవుతాం."

"నిజమే! పొరపాటే చేశాను."

"కూతురిపెళ్ళికి డబ్బుతీశారంటే ఊరుకుంటారా?" అంది ఆమె.

అతను వ్యథపడుతున్న హృదహంతో సుగుణనిచూసి, నిట్టూర్చి అన్నాడు.

"ఈగండం గడవటం చాలా కష్టం సుగుణా."

ఆమె బెడ్ లైటు సరిచేసివచ్చి అతని కెదురుగా కూర్చుంది. అతను దుఃఖపూరితమైన గొంతుకతో "సుగుణా, నేనెలాగూ జైలుకెళ్తాను. తప్పదు. నువ్వెలాగైనా వీడిని పెంచి పెద్దవాడ్ని చెయ్యి" అన్నాడు.

సుగుణ భోరునఏడుస్తూ "ఆమాటలనకండి" అంది.

"పిచ్చిదానా, నిప్పు తెలిసి ముట్టుకున్నా తెలియక ముట్టుకున్నా కాలుతుంది. తెలిసి చేసినా తెలియక చేసినా శిక్షతప్పదు."

"ఏమండీ!" అంది సుగుణ ఏడుస్తూ.

"ఒక దొంగకూతురు తనభార్యని తెలిసి దాన్నెంత బాధపెడతాడో?"

"మీరు దొంగకాదు." అంది ఆవేశంతో.

"అది నీకు తెలుసు నాకు తెలుసు. లోకానికేం తెలుసు?"

"లోకులు కాకులు, లోకానికి వెరిచి నన్ను ఏకాకిని చేస్తారా? మీకు న్యాయంగా ఉందా?" అంది ఆమె ఏడుస్తూ.

ఆమె జుట్టు విరబోసుకుంది. దుఃఖ భారాన్ని భరించలేక అతని హృదయంలో తల దాచుకుంది.

"మీ బదులు నేను వెళతాను జైలుకి. నేను తీశానని చెబుతాను."

"సుగుణా. అటువంటి పని చెయ్యకు. వాడు తల్లి లేనివాడవుతాడు. తండ్రిలేని వాడ్ని పెంచవచ్చు కాని మాతృహీనుడ్ని పెంచటం కష్టం."

ఆమె చలన రహితంగా కూర్చుంది. ఆమెను చూస్తుంటే అశోకవనంలో శింశుపా వృక్షచ్ఛాయలక్రింద కూర్చున్న జానకి జ్ఞాపకం వచ్చింది జగపతికి.

ఆమె జీవం లేని నవ్వునవ్వి "అయితే నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను." అంది.

ఉమాపతి బిగ్గరగా అరిచాడు. అతనికి తెలియకుండానే అతని గొంతులోకి ప్రార్థన స్థాయి వచ్చింది.

"సుగుణా, వాడ్ని అన్యాయం చేస్తూ ఈ లోకంలో వదలి పోతావా? అలా దారుణంగా మాట్లాడకు సుగుణా?"

సుగుణ బాధగా విలపిస్తూ "మరేం చెయ్యను?" అంది.

"వాడ్ని పెంచు."

"ఈ అప్రతిష్టతో బ్రతకనా?"

"సుగుణా, మనకన్న హీనులు చాలామంది ఉన్నారు, ఈ ప్రపంచంలో. అది గుర్తుపెట్టుకో. జీవితంలో ఒడుదుడుకులు లేకుండా ఉండటం అసంభవం కదా? నా మాట విను."

జగపతి అక్కడ నిల్చోలేకపోయాడు. అతనికంతా అయోమయంగా ఉంది.

ఇది స్వప్నమా? యథార్థమా?

అతని ముఖానికి ప్రకృతి విచారాన్ని పులిమింది.

"సుగుణా? వాడికి నా మాట జ్ఞాపకం చెయ్యకు అసలు నన్ను మరిచిపో. ఎప్పుడైనా వాడు "నాన్నేడి?" అని అడుగుతే ఏం చెబుతావు?"

ఆమె భోరున ఏడ్చింది.

"చచ్చిపోయానని చెప్పు. ఆత్మవంచన చేసుకోలేక చేయరాని పనిచేశానని చెప్పకు" అన్నాడు ఏడుస్తూ.

జగపతి కిటికీవద్ద నిల్చోలేకపోయాడు. భరించలేని నీరసంతో కుప్పకూలిపోయాడు. ఎటు చూసినా సుగుణమ్మ దీనవదనం అద్దంలోవలె కనిపిస్తున్నది. అతని మనస్సు పరితపించింది. ఒక స్త్రీ కన్నీరు ఇన్నాళ్ళూ కరుడుకట్టిన మానవత్వాన్ని మేల్కొలిపింది. అమరత్వానికి ఇన్నాళ్ళూ ఉన్న యవనికను తొలగించింది. ఆమె కనులనుండి రాలిన ప్రతి నీటిబొట్టూ శీతలంతో గడ్డకట్టిన రక్తాన్ని కరిగించి ఉరుకులెత్తించింది.

అతను పరిపూర్ణహృదయంతో "ఈ

ఒకడు — ఒరేయి, మానవుడు సాధించవలసిన ఘన కార్యం ఏమిటిరా?

మరొకడు — కొత్త సినిమా విడుదల అయినరోజున టిక్కెట్ సంపాదించడం.

—వి. సీతారామరాజు (పడ్లూరు)

త్యాగం నేనెందుకు చేయకూడదూ?" అనుకున్నాడు.

అతని కనులకు జాలిగా, దుఃఖమూర్తి సుగుణరూపం కనిపించింది. దాని పక్కనే పార్వతిరూపం అశ్రునయనాలతో ప్రత్యక్షమైంది.

అతను వ్యథతో మూలిగాడు. అతని హృదయం బాధతో విలవిల తన్నుకుంది. ఈ త్యాగం చేసి వారి కుటుంబాన్ని రక్షించమని పార్వతి వేడుకుంటున్నట్లనిపించింది. క్రమంగా అతని హృదయంలో పార్వతి వున్న చోటుని సుగుణ ఆక్రమించుకుంది.

అతను పిచ్చివాడిలా ఏడ్చాడు. జుట్టు పీక్కున్నాడు. సుగుణ చూసిన దీనమైన చూపులు బాణాలై దేహాన్నంతటినీ గుచ్చుతున్నాయి.

అతను లేచి నిలుచున్నాడు.

"ఈ డబ్బు నేనిస్తాను." అనుకున్నాడు తనలో తాను. ఈ డబ్బు పార్వతికిస్తున్నట్లే భావించాడు. ఈ డబ్బు ఇస్తేగాని పార్వతి ఆత్మ శాంతించదు.

"ఇస్తాను. ఈ మూడు వేలు ఇస్తాను."

అతను మారిపోయాడు. అతని హృదయం మారిందనటానికి, పరిపూర్ణత పొందిందనటానికి, నల్లని మబ్బులు రివ్వున పరుగెత్తే పవనకుమారులు సాక్ష్యం.

అతను చివరిసారి తొంగిచూసి బయలుదేరాడు. వెంటనే తన వూరుపోయి డబ్బు తీసుకురావాలి.

జగమే విచిత్రం. అందులో ఎంతోమంది మానవులున్నారు. వారి ముఖాలు బట్టి దొంగలో, దొరలో తెలుసుకోగలమా?

"నన్నిలా అన్యాయం చెయ్యకండి!" అంటూ అతని పాదాలమీదపడి ఏడుస్తున్నది సుగుణ.

3

సహృదయానికి తగిలిన గాయం మానాలంటే చాలా కాలం పడుతుంది.

జగపతి తిరిగి అతని ఇంటికి వెళ్ళాడు. అతని ముఖం చూసి ఆ చుట్టుప్రక్కల ప్రతివాడూ ఆశ్చర్యపోయాడు.

మూడు వేలు తీస్తుంటే "ఇంత డబ్బు రక్తసంబంధమైనా లేనివారికెలా ఇవ్వను?" అనుకున్నాడు. కాని ఆ ప్రశ్నలు సుగుణ ముఖం ముందు పరాజితాలైనాయి. డబ్బు తీసుకుని తిరుగు బండికే విజయవాడ బయలుదేరాడు.

కథ గ్రహించుకున్న తోటి జేబుదొంగ నగుసు, "నవ్య నవనీత సమాన మనుకున్న స్త్రీత్వంలో ఇంత విలువవుందా?" అనుకున్నాడు.

జగపతి వెళుతూ దారిలో అనుకున్నాడు. "నేను అమరుడ్ని అవుతున్నాను" అని.

తూర్పు తలుపులు తెరుచుకుని సూర్యుడు ఈ ప్రపంచంలోకి ఒక్కసారి తొంగి చూశాడు. ప్రాగ్దిశాంచలము పర్వతాగ్రమున క్రమ్మింది.

చిత్రకారుడు: కె. సత్యనారాయణరావు (విశాఖపట్నం)

ఆఫీసు అడ్రసు తెలుసుకుని ఆఫీసుకు పోయి ఆఫీసర్ ఎదుట నిల్చున్నాడు.

"సార్."

"ఎవరు?"

"ఉమాపతిగారు ఈ డబ్బు ఇచ్చి రమ్మన్నారండి." అన్నాడు వినయంగా.

ఆఫీసర్ తలెత్తి "ఏం డబ్బేమ్?" అన్నాడు.

"నిన్న తాళంలేక, ఇంటికి తీసుకుపోయారుట. ఈ మూడు వేలు..."

పొరపాటున నోరు జారింది. నిజానికి ఎన్నాళ్ళయిందో డబ్బు తీసి ఉమాపతి?

ఆఫసరు మామూలుగానే "ఏమిటి?"— అన్నాడు.

"అవునండి. ఈ డబ్బు తీసుకుంటారా?"

"ఆఁ! అలాగా." అన్నాడు నోరు తెరచి ఆఫీసరు.

జగపతి మాట్లాడలేదు. ఏమంటే ఏం ప్రమాదమోనని భయంతో నిల్చున్నాడు.

"ఆయనేరి? ఆఫీసుకు రారా?" అన్నాడు డబ్బు అందుకుంటూ.

"వంట్లో కులాసాగా లేదండి."

"ఏం?"

"జ్వరంగా ఉంనండి. నా చేతికిచ్చి పంపింది అందుకే."

"చాలా కృతజ్ఞుడ్ని." అన్నాడు డబ్బు లెక్కించి.

"వస్తానండి."

"మరిచిపోయానోయ్. కాఫీ తాగిపోదువు ఉండు."

"వద్దండి. ఇప్పుడే తాగి వస్తున్నాను."

అతను తేలిగ్గా ఊపిరిపీలుస్తూ బయలుదేరాడు. అతనికి చెప్పలేనంత సంతోషంగా వుంది. తను ఒక కుటుంబాన్ని నిలపగలిగాడు. లోకులందరి దృష్టిలో తను దొంగ. కాని సుగుణ, ఉమాపతిదృష్టిలో కాదు.

ఉమాపతిని చూద్దామనిపించింది. ఉమాపతి ఇంటివైపు అప్రయత్నంగా దారి తీశాడు.

ప్రాతఃకాలపు ఎండ బంగరు రంగుతో పచ్చిగడ్డిమీద పడి మెరుస్తున్నది. లోవాకిట్లో బంతిచెట్లు అటూ ఇటూ వూగుతున్నాయి.

శేషు వాకిట్లో నిల్చున్నాడు. జగపతి ముద్దుగా స్వతంత్రంగా ఎత్తుకు నిల్చున్నాడు.

కొన్ని గంటల క్రితమే ఆ ప్రదేశానికి వచ్చాడు. అప్పుడున్న తన హృదయానికి ఇప్పుడు హృదయానికి ఎంత భేదం? ఎంత వ్యత్యాసం?

"దొంగ, దొంగ"

జగపతి కంగారుగా నాలుగువైపులా చూశాడు.

పది పదిహేనుమంది మనుష్యులు అతని చుటూ చేరారు. అతను సందిగ్ధావస్థలో పడ్డాడు.

"దింపరా వాడ్ని".

జగపతి దింపాడు.

"పగలేరా నీపని?"

సైనిక దళ పతాక దినము

(డిసెంబరు 7)

నాడు

ధారాళముగా విరాళము లివ్వండి

ఈసొమ్ము మాజీ సైనికులకు, వారి కుటుంబ సంక్షేమమునకై పూర్తిగా వినియోగింపబడును.

ఆయుర్వేదౌషధములు.

శాస్త్రీయముగాను నమ్మకముగాను తయారుచేయు సంస్థ.

వేంకటేశ్వర ఆయుర్వేదనిలయం.

చింతలూరు.

ఆలమూరు పోస్టు ★ తూర్పుగోదావరిజిల్లా.

ఆంధ్రదేశమందంతటను బ్రాంచీలు, ఏజన్సీలు కలవు.

హైదరాబాదు బ్రాంచి: 712, సెంట్రల్ బ్యాంక్ బిల్డింగ్స్,

సికింద్రాబాదు బ్రాంచి: 7-2-148 హిస్సామ్‌గంజి, పాత పోలీసుస్టేషన్ ఎదుట.

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, మీ సరియైన చర్యనుగురించిన్నీ మీరు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టు కార్డుపైన మీకు యిష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, మీరు వ్రాయు తేది, వేళ వివరములున్నూ, మీ సరియైన చిరునామా యున్ను వెంటనే వ్రాసి పంపండి.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, మీరు కార్డు వ్రాసిన తేదీలగాయతు 12 మాసములలోను మీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో మీకు జయముకలుగునో, మీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రమే వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్న యెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగట్టా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మా అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Pt DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

దేవుడైన మానవుడు

అతను "ఏంపని?" అన్నాడు గద్దదస్వరంతో.

"మేం లేకపోతే వాడి మెడలో గొలుసు కాజేసేవాడివే!"

"నేనా?"

అతని హృదయం మారింది. సుగుణ పాత హృదయాన్ని తీసి దానిస్థానంలోనే కొత్త హృదయాన్ని పెట్టిందని ఎవరికి తెలుసు?

అతను బెల్లంకొట్టిన రాయిలా నిల్చున్నాడు.

సుగుణ లోపలినుంచి పరుగెత్తుకువచ్చి శేషునిదగ్గరకు తీసుకుంది.

అతను వెనుదిరిగి వెళ్ళబోయే ముందు సుగుణని చూశాడు. దీన వదనంతో అలాగే నిల్చుంది సుగుణ.

ఉమాపతి వగరుస్తూ పరుగెత్తుకువచ్చాడు. జగపతి నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు.

"సుగుణా నా పేరుతో ఎవరో డబ్బు పట్టుకెళ్ళారు" అన్నాడు ఉమాపతి.

సుగుణ నిర్ఘాంతపోయింది.

"నిజం సుగుణా ఎవరోమరి? పైగా నేను పంపినట్టుగా చెప్పారుట." అన్నాడు సంతోషంతో ఉమాపతి.

సుగుణ ముఖంమీద ఆనంద జ్యోత్స్న నృత్యం చేస్తున్నది.

జగపతి సంతోషంతో పొంగి పోయాడు. తనుచేసినపని చెప్పాలనిపించింది. కాని చెప్పలేకపోయాడు. అది తన మనస్సులో ఉంటేనే ఆనందం. ఆనందవాహిని తెరలు తెరలుగా హృదయపుగట్లు తెంచుకుని ప్రవహిస్తున్నది.

సుగుణ మనస్ఫూర్తిగా దేవుడికి నమస్కారం చేసింది.

"దేవుడు మనపాలిట ఉన్నాడు. అతడెవరో దేవుడేమనకు"

అతను సంతోషంతో సుగుణ కళ్ళల్లోకి చూసి, "సుగుణా నాకు ప్రమోషన్‌కూడా వచ్చింది" అన్నాడు.

సుగుణ పొంగిపోతూ "అలాగా మనమెంత అదృష్టవంతులం" అంది.

ఒకరికి ఆనందం ఇవ్వటంలోనే నిజమైన ఆనందం లభిస్తుంది.

"వెళ్ళవేం?" అన్నాడు పక్కింటి సుబ్బారాయుడు.

"వస్తాను పార్వతి" అన్నాడు సుగుణని చూసి. అజ్ఞాతంగానే సుగుణ హృదయంలో ఉంటాడు తను. అతను రైలెక్కబోతూ అనుకున్నాడు.

"నా పేరు తెలీదు. నాముఖం చూడలేదు. కాని జీవితమంతా నన్ను తలుచుకుంటూంటారు" అని. ★